TRĂIASCĂ GENERALISSIMUL STALIN, GENIALUL CONDUCĂTOR ŞI INSPIRATOR AL VICTORIEI ISTORICE A ARMATELOR SOVIETICE ASUPRA IMPERIALISMULUI FASCIST

Cea mai înaltă culme a Uniunii Sovietice:

PISCUL STALIN

In dragostea lor fierbinte pentru Marele Stalin, alpiniştii sovietici in frunte cu Abalacov au cucerit vârful de 7.495 m.

Cucerirea piscului Stalin a fost realizată în 1933. Evgheni Abalacov şi Danila Guşcin, care participau la expediţia tadjico-pamirică, au primit această însărcinare şi au pornit să realizeze cea mai mare performanţă din istoria alpinismului sovietic.

B. Liubimov descrie în mod plastic eroica ispravă a glorioşilor alpinişti sovietici (Piscul Stalin).

Cu capul sus, Abalacov cercetează stâncile neprietenoase. Cel mai apropiat şi probabil cel mai greu obstacol îl constitue cele şase masive stâncoase — aşa zişii „Jandarmi".

Drumul e periculos. Abalacov însă s'a deprins din copilărie cu stâncile. Încă de când era mic şi locuia la Crasnoiarsc — oraşul său natal — el se suia pe povârnişurile Saianului, unde se întinde vestita Taiga. De atunci el a îndrăgit munţii. Şi de când se stabilise la Moscova, Abalacov îşi petrecea fiecare vară în munţii Altaiului şi Saianului de Nord-Vest. După ce a terminat facultatea de sculptură, el a plecat în Caucaz şi în trei zile s'a suit pe vârful Dâh Tau, pe care visau să-l urce mulţi dintre alpiniştii noştri.

Acum e pregătit pentru asaltul celei mai înalte culmi.

Seara, stând în cort, Abalacov auzea cum se prăvăleau cu un vuet înfricoşător blocuri de zăpadă de mii de tone, care parcă-i preveneau de primejdie pe cutezătorii alpinişti. Dar itinerariul e bine pus la punct. Toată lumea este antrenată aşa cum trebue. Aşadar, la drum!

E greu să te caţări pe blocuri de granit, având pe tine o îmbrăcăminte greoaie. Bocancii grei au cuie speciale — tricuni. Pantaloni-golf, flanelă, jachetă vătuită şi o jachetă groasă de lână, iar pe deasupra un costum de pânză impermeabilă. Pe cap, pălărie şi un capuşon de lână. Ochelarii apără ochii de orbitoarele raze ultraviolete, care la înălţime mare sunt deosebit de periculoase. In spate, rucsacul, cu toate cele necesare pentru drum: alimente, cort, crăticioare, spirt uscat, pitoane, carabiniere, ciocan, frânghie şi piolet, complectând bagajul alpiniştilor.

Abalacov înaintează. Fiecare metru se câştigă doar cu preţul unei încordări intense. In plus, el mai trebue să bată pitoane, să întindă frânghii, să cureţe drumul pentru Guşcin, Sianov şi ceilalţi cari vin pe urmele lui.

Al cincilea „Jandarm" părea de neînvins. Stânca spânzurată tăia drumul pe o coastă stâncoasă. Un platou minuscul, unde poţi să întârzii o clipă, iar apoi un adevărat perete de pietre ascuţite şi sfărâmicioase.

Ce e de făcut? Să dea înapoi?

Dar Abalacov ştia că fiecare bloc de piatră are crăpături, scobituri, ieşituri, care-i vor permite să meargă totuşi înainte, încet ca o broască ţestoasă.

— Ce facem, Evgheni? — întreabă Guşcin.

— Cum, ce facem? Mergem mai departe!

Dar cum vor merge, în acel moment nici el nu ştia. Măcar o scobitură, o crăpătură să găsească!...

Abalacov cercetă cu atenţe. Iată, pe partea dreaptă a stâncii, se zăreşte o crăpătură pe care abia o observi cu ochiul liber. E o fâşie nu mai lată de o palmă, care urcă în curmeziş spre vârf. Tovarăşii bat pitoanele, aruncă apoi carabinierele, trag frânghiile lungi de 30 metri, ca să asigure viaţa celui care merge înainte. Peste câţiva metri, stânca se întrerupe brusc; ce e după cotitură, nu se ştie.

Agăţându-se cu mâinile de marginea crăpăturii şi proptindu-se cu picioarele în blocurile drepte atârnate deasupra prăpastiei, la o înălţime de 1500 m., Abalacov înaintează încetul cu încetul. Apucându-se cu mâinile de ieşiturile stâncii abia observate şi trăgându-şi apoi picioarele, el câştigă centimetru cu centimetru. Se sufocă. La o asemenea înălţime, fiecare mişcare îngreunează respiraţia. In plus, vântul rece, întretăiat, cu răbufniri la fiecare clipă, te poate face să-ţi pierzi echilibrul.

A mai rămas încă puţin până la marginea stâncii — un metru, o jumătate de metru... Mâinile amorţesc, ţi se pare câteodată că e mai bine să te opreşti un moment să te odihneşti. Dar nu ştii ce te aşteaptă înainte, după ieşitura stâncii. Şi dacă oprindu-te, te trădează voinţa, dacă-ţi slăbesc muşchii şi nu mai poţi rezista la atâta încordare? Nu! Mai bine înainte! Cum încordezi voinţa, poţi să mai găseşti puterea necesară pentru a izbuti.

Şi iată pe Abalacov dispărând după cotitură.

— Oare mai trăieşte? — se gândesc tovarăşii lui.

— Da, trăieşte! Frânghia alunecă prin inelul carabinierei.

Ţinându-se cu mâinile de marginea crăpăturii, Abalacov caută loc pentru piton ca să agaţe frânghia şi să se odihnească măcar puţin. Dar cum să facă asta? Pitonul e în buzunar. Ciocanul tot acolo. Cum să le scoată? O mână, mai bine zis degetele unei mâini, se încordează până la refuz ca să susţină tot corpul, iar pe cealaltă o vâră în buzunar. Scoate cârligul şi îl bagă în crăpătură. Apoi, cu aceiaş mână, scoate din buzunar ciocanul, bate pitonul, aruncă peste el carabiniera şi întăreşte frânghia. Acum poate face un mic popas.

Ce e mai departe?

Mai departe nu mai este drum; el totuşi trebue să-şi facă şi îşi va face. Abalacov a observat o crăpătură care se cască tot mai mult spre vârf. La început se putu agăţa cu două-trei degete, pe urmă vârî pumnul şi apoi, urcându-se cu încetul, a putut băga amândouă picioarele. In curând tot corpul încăpu în crăpătură Şi atunci, proptindu-se cu mâinile şi picioarele de un perete, cu spatele de altul, el începu să urce. Se ivi un prag unde se întări atât încât să poată ridica cu frânghia şi pe tovarăşii săi.

Un scurt popas, şi iar la drum. A doua jumătate a „Jandarmului" era la fel de retezată în partea de jos; dar şi aici s'au găsit colţuri de piatră de care să se agaţe şi astfel trecură şi de acest obstacol. Cuceriră apoi şi pe al şaselea „Jandarm". Aici, la înălţimea de 6.400 metri alpiniştii îşi aşezară tabăra.

Mai departe, ajutoarele care purtau proviziile n'au mai vrut să meargă. Abalacov a coborît şi a urcat de două ori ca să aducă sacii grei cu merinde şi scule în tabără. De două ori a coborît până la jumătatea „Jandarmului", ca să-şi ajute tovarăşii să urce pe culme.

A rămas ultimul kilometru. Deasupra capului atârna acest kilometru fără sfârşit, ca o vecinătate. La picioarele muntelui furnicau oamenii care le doreau reuşita. Numai un singur kilometru! Cât e de aproape şi totuşi cât de departe!

Iată că au cucerit încă 500 m. Apoi o ultimă tabără la înălţimea 6.900 m. Trei dintre ei n'au mai putut suporta ascensiunea, la care se adăuga şi gerul de 45 grade, şi au coborît. Tabăra se compunea acum numai din trei oameni. Un vifor cu zăpadă se abătu asupra lor. Pe doi din ei îi înzăpezi în corturi, încât dimineaţa Abalacov trebuie să-şi desgroape tovarăşii. Vântul nu se potolea nici o clipă. Două zile stătură alpiniştii în sacii de dormit, acoperiţi cu ghiaţă.

Mai rămâseseră 600 m.

A treia zi, Abalacov împreună cu unul din tovarăşi, istoviţi, înghemţaţi de frig, au pornit mai departe spre vârful acestei culmi ascuţite. Cel de al treilea nu a mai putut urca. In curând şi ultimul însoţitor extenuat abandonă ascensiunea. Astfel numai micul siberian îşi urmă drumul. Costumul său se prefăcuse într'un blindaj de ghiaţă. Mâinile lui amorţite deabia mai puteau ţine pioletul..

— Intoarce-te! — auzi el vocea tovarăşului său, ce rămânea tot mai în urmă. Vom continua mâine!

Dar să se oprească, ar fi însemnat să se predea. Nu! Inainte!

Când Evgheni Abalacov simţi la un moment dat suprafaţa granitului, îl cuprinse o mare emoţie. Pentru sculptorul Abalacov, granitul nu era o piatră moartă. El simţea că într'un bloc zace o formă care trebue numai eliberată ca să apară din ea chipul unui bătrân. Şi lui îi plăcea alpinismul probabil tocmai din cauză că acolo, între giganţii de piatră, trăia în elementul său. Să birue toate obstacolele, să lucreze cu dalta şi ciocanul, să se ridice tot mai sus, oare nu pentru asta trăia el? Şi acum, bătând cu ciocanul cârlige de oţel în peretele de granit, simţea aceiaş emoţie ca şi în atelierul său, când cioplea un bloc de piatră.

Se apropia seara. Din nou se porni furtuna. Abalacov se căţără pe creasta ascuţită, spre punctul mult dorit. Arătătorul altimetrului indica 7.200—7.300 metri. Incă o singură sforţare... Dar există totuşi şi pentru el o limită de rezistenţă... Cade, se ridică, cade din nou, se caţără apoi în patru labe şi, în sfârşit...

Iată-l pe această culme inaccesibilă! Arătătorul indică 7.495 metri. Nu există punct mai înalt în toată Uniunea Sovietică. Deci nu degeaba această culme poartă numele lui Stalin. Iar Abalacov e primul om care s'a ridicat până aici.

Abalacov se uită în jurul lui. Pe o distanţă de 400 km. i se desfăşoară în faţă o priveliştе grandioasă: lanţuri de munţi masivi şi de gheţari care se pierd undeva în zare, după graniţele Chinei, Indiei şi Afganistanului. In Apus scânteiază cerul violet închis. Luminată de razele soarelui-apune, silueta alpinistului aruncă o umbră gigantică pe norii care se ridicaseră până la înălţimea culmii.

Cu turiştii sovietici prin locurile unde a copilărit şi a trăit Stalin

In faţa mea stă întinsă harta multicoloră a Uniunii Sovietice. Dela gheţurile eterne ale Arcticei şi până la subtropice, dela Cronştad şi până la apele Oceanului Pacific, se întinde Patria mea. Turiştii sovietici străbat în lung şi în lat minunata lor ţară. Ei fac cunoştinţă cu natura variată, cu monumentele naturale şi cu zăcămintele fără de sfârşit care reprezintă bogăţia şi mândria noastră. Ei fac cunoştinţă cu realizările grandioase ale socialismului victorios.

Privind şi urmărind viaţa noii turişti avem ocazia să vedem peste tot înţelepciunea marelui Stalin. Cu numele lui Stalin pe buze, a fost construit podul de oţel peste Angara, cu numele lui Stalin pe buze minerii au cucerit piscurile muntoase ale lui Eghe-Haj şi Iakuţk. Pe malurile albastre ale Nipriului, pe câmpiile de bumbac din Fergansk în colhozurile din Siberia sau în regiunile muntoase ale Caucazului, cuvântul Stalin este pronunţat ca lucrul cel mai scump, cel mai apropiat, cel mai iubit.

„In numele lui Stalin stă puterea, fericirea şi libertatea noastră", a spus un colhoznic ucrainian.

„Stalin e la Moscova, dar se gândeşte la noi", a spus kirghizul dintr'o tundră. Iar gerul pătrunzător şi sgomotul furtunii şi întunericul de nepătruns al nopţii polare s'a dat la o parte în faţa numelui luminos al tovarăşului Stalin.

★

CĂLĂTORIILE PRIN LOCURILE UNDE A COPILARIT ŞI A TRAIT STALIN lasă o impresie deosebită asupra turiştilor. O primă călătorie de acest fel am făcut-o cu un grup de turişti la Gori.

Copacii, aerul şi apa ne sunt extrem de scumpe aici. In acest oraş şi-a petrecut doar copilăria marele nostru conducător. Am fost foarte fericiţi când am vizitat căsuţa de lemn în care s'a născut tovarăşul Stalin.

Din Gori am plecat la Tbilisi. De pe înălţimea Mătaminda am privit capitala însorită a Gruziei. In faţa noastră se desfăşurau auto-stradele şi şosele şerpuitoare, parcurile şi terenurile de sport, clădirile albe, sanatoriile şi casele de odihnă. Atenţia noastră, ca şi a tuturor celor care vizitează Tbilisi, este atrasă de clădirea hotelului Palace. Cândva, pe locul acela, s'a înălţat clădirea seminarului în care şi-a făcut studiile Iosif Djugaşvili.

Tbilisi numără mai bine de 40 de clădiri şi locuri istorice care sunt legate de activitatea tovarăşului Stalin. Din Decembrie 1899, până în Martie 1901, tovarăşul Stalin a trăit şi a lucrat la observatorul fizic din Tiflis (Tbilisi) neîncetând nici o clipă însă activitatea sa revoluţionară. Mergem prin oraş şi întâlnim alte locuri istorice. Iată clădirea fabricei unde tovarăşul Stalin a organizat greva generală în anul 1900.

Iată fântâna părăsită din parc pe unde se făcea intrarea la celebra tipografie ilegală Avlabarsk, organizată după indicaţiile tovarăşului Stalin. Apoi am fost la Baku. In anii guvernării Sovietice, capitala Azerdbaijanului s'a schimbat cu desăvârşire. Acum Baku este inundat de verdeaţă. Sondele înfiinţează mult în mare. In Iulie 1907, curând după Congresul dela Londra al Partidului Muncitoresc Social Democrat Rus, tovarăşul Stalin vine aici, regiunea cea mai industrială a Caucazului şi începe să desfăşoare o înaltă activitate revoluţionară. El mobilizează aici masele muncitoare sub steagul bolşevismului. Din ani de muncă revoluţionară printre muncitorii petrolişti l-a ţinut pe tovarăşul Stalin, ca pe un luptător practic, l-au învăţat să conducă mari mase de muncitori. La sfârşitul anului 1908 guvernul ţarist îl deportează pe tovarăşul Stalin, dar în Iunie 1909 el evadează şi se reîntoarce la lupta sa ilegală din Baku.

★

AM VIZITAT MULTE REGIUNI DIN SIBERIA. Şi aici sunt numeroase locuri legate de viaţa tovarăşului Stalin. In Siberia răsăriteană, în regiunea Noua-Ude am făcut cunoştinţă cu locul unde a fost deportat prima dată tovarăşul Stalin. Fiind urmărit de „Ohrană' el locuia la marginea satului între nişte bălţi. La 5 Ianuarie 1904, tovarăşul Stalin a evadat.

Noua-Ude este des vizitată de turiştii din Crasnoiarsk, Irkuţk şi alte regiuni. Ţăranii de aici s'au unit în colhozul I. V. Stalin.

Intr'una din călătoriile mele, am reuşit să vizitez oraşul Solvăcegoţk. In acest oraş tovarăşul Stalin a fost deportat de două ori. Odată în anul 1909 şi a doua oară între 1910—1911. Tovarăşul Stalin a locuit în două căsuţe dela marginea oraşului. Ambele au fost transformate în muzeu. Intr'unul este păstrată chiar şi camera aşa cum a fost mobilată pe vremea când o locuia tovarăşul Stalin. Au fost adunate documente printre care copia scrisorii istorice a tovarăşului Stalin către Lenin despre tactica Partidului. Aici sunt păstrate şi protocoalele deselor percheziţii care se făceau tovarăşului Stalin de către poliţia ţaristă.

Turiştii vizitează des şi satul Kureik aşezat pe malul fluviului Ienisei la 20 de kilometri de Cercul Polar. Ca să ajungem acolo am trebuit să plecăm cu bărcile dela Krasnoiarsk, pe acelaş drum pe care în anul 1913 tovarăşul Stalin era transportat în depărtata regiune Turhansk, deportat fiind de guvernul ţarist pentru patru ani. Era o regiune îndepărtată şi sălbatecă, ruptă complect de lume. Aici durează iarna timp de opt luni, cu geruri până la la 50 de grade. La început tovarăşul Stalin a locuit în cătunul Kostino, dar în 1914 jandarmii ţarişti, de frica unei noi evadări, l-au transportat mai spre nord, în Kureik. Pe vremea aceia în Kureik existau numai vreo opt case.

Astăzi satul Kureik se poate mândri cu locuinţele largi şi luminoase ale colhoznicilor. A fost construită şi o casă de odihnă, numeroase şcoli şi un teren de sport. Locuitorii mai bătrâni din Kureik îşi aduc aminte de zilele când tovarăşul Stalin ieşea la vânătoare sau pescuit. Pe malul fluviului a fost reconstituită coliba în care se adăpostea pe timp rău, tovarăşul Stalin.

★

MII DE OAMENI SOVIETICI DORESC CU NERABDARE să viziteze locurile legate de activitatea revoluţionară a tovarăşului Stalin. Cu sufletele pline de emoţie ei fac cunoştinţă cu locurile istorice de unde puterea de fier, înţelepciunea şi genul lui Stalin, au condus zi de zi revoluţia. Mulţi oameni sovietici s'au întâlnit cu tovarăşul Stalin. Aviatori, graniţeri, stahanovişti, fruntaşii colhoznici, oamenii regiunilor polare, oameni de ştiinţă şi artă şi sportivi. Ei povestesc cu mândrie şi dragoste clipele minunate ale acestor întâlniri. Numele lui Stalin este înconjurat de dragostea milioanelor de oameni. Străbătând întinsurile fără de sfârşit ale Patriei noastre, am auzit peste tot cântece şi legende inspirate din viaţa marelui Stalin. In Iakuţk am auzit pe povestitorul poporului „olongho" care spunea:

„CÂND IAKUTUL PORNEŞTE IN TAIGĂ, EL LASĂ SEMNE PE COPACI CARE SĂ-L AJUTE LA INTOARCERE. DAR DOUĂ SEMNE MARI SUNT CRESTATE IN INIMA FIECĂRUIA — LENIN ŞI STALIN. ELE NE-AU AJUTAT SĂ IEŞIM DIN TAIGAUA ROBIEI, FOAMEI ŞI A MIZERIEI, PE DRUMUL LUMINOS CARE DUCE SPRE O VIAŢĂ FERICITĂ".

Plimbările turistice prin locurile unde a trăit Stalin ajută tineretului să înveţe şi mai bine viaţa şi activitatea marelui conducător, să capete puterea de oţel a logicei staliniste, claritatea cristalină a gândirii sale, o voinţă fără de margini, devotamentul faţă de Partidul bolşevic, dragoste faţă de oameni şi ura neasemuită faţă de duşmanii poporului.

N. MAKAROV
şeful secţiei turistice dela uzinele Stalin din Moscova.

TOVARĂŞUL STALIN LA PARADA SPORTURILOR

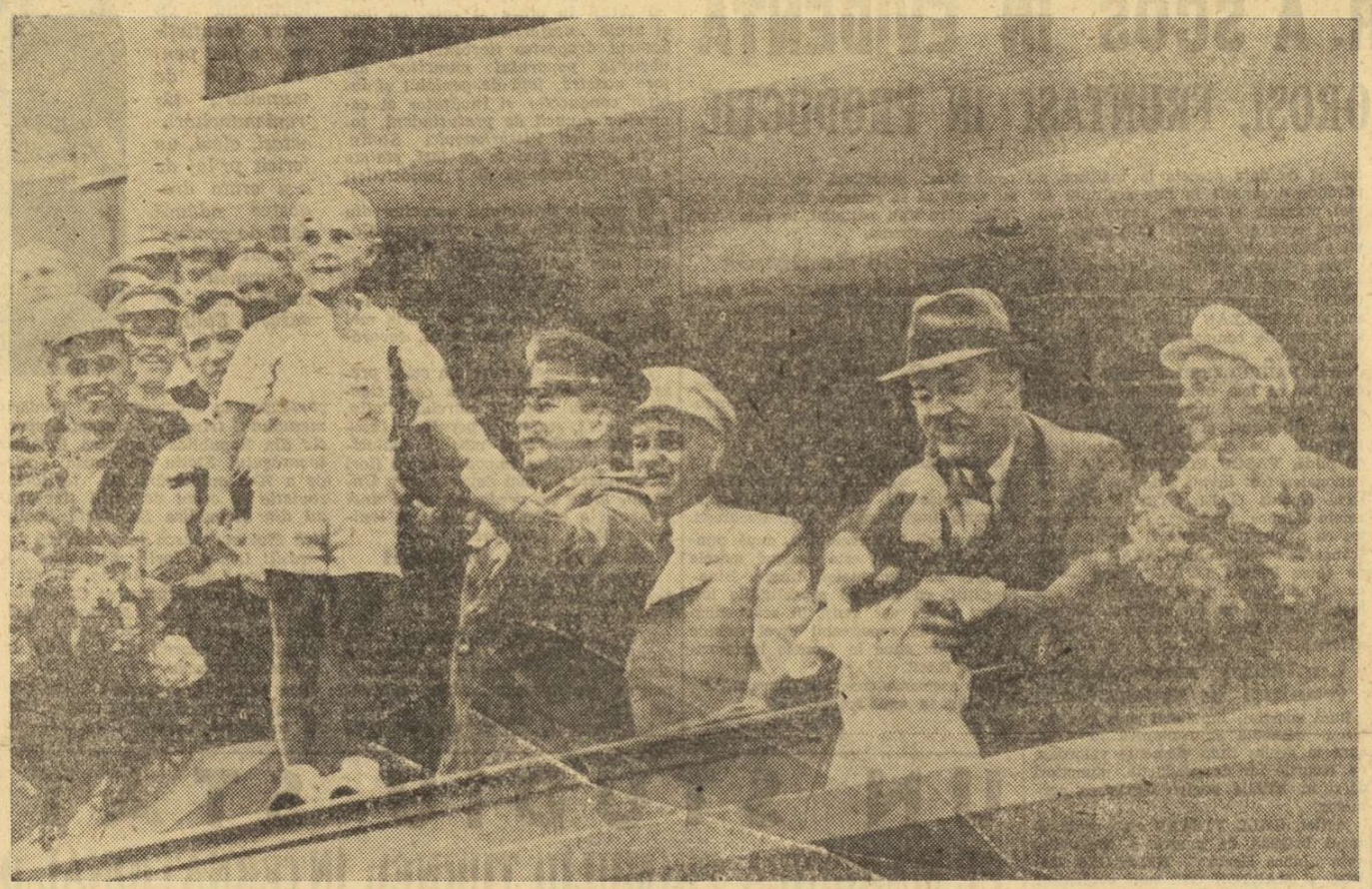

Iurik Volnov şi Reghina Hmelevskaia, doi dintre pionierii care au participat la Parada Sporturilor, au venit la tribuna oficială pentru a oferi flori. Tovarăşii Stalin şi Molotov ridică pe cei doi mici sportivi, cu părintească grijă, în tribuna oficială.

«Purtăm numele lui Stalin»

Iată mândria celor 1000 de studenţi ai Institutului de Cultură Fizică «I. V. Stalin» decorat cu ordinul Lenin

In faţa clădirii monumentale de construcţie veche, realizarea maretului arhitect rus Kazakov, se înalţă pe un piedestal de granit statuia lui I. V. Stalin. Tuturor le este foarte bine cunoscut acest expresiv monument. Mantaua puţin desfăcută, faţa priveşte înainte, o mână ţine reverul hainei, iar cealaltă un manuscris.

Pare că Stalin priveşte cu dragoste tineretul care se îndreaptă grăbit spre uşile vechiului palat.

Din toate colţurile Uniunii Sovietice au venit aici tineri şi tinere In această clădire se află Institutul de Cultură Fizică I. V. Stalin, institut decorat cu Ordinul lui Lenin.

★

In Mai 1918, Comisia de Stat pentru Educaţie şi Invăţământ a analizat pentru prima dată problema înfiinţării acestui Institut. Data aceasta spune multe prin ea însăşi. Statul sovietic nu avea decât câteva luni de existenţă atunci şi se găsea în focul războiului civil. Impotriva sa se ridicase o bandă de trădători şi intervenţionişti, gospodăria agricolă şi industria se găseau în flăcări, dar Guvernul Sovietic, Partidul, Lenin şi Stalin erau preocupaţi deacum de educaţia fizică a poporului, de pregătirea cadrelor speciale pentru cultură fizică şi sport.

In vara lui 1918, la Moscova a şi început să funcţioneze cursul pentru antrenori şi instructori, devenit apoi Institut superior de cultură fizică. Desigur nici nu se poate compara activitatea institutului din anii aceia cu grandioasa desvoltare pe care a luat-o în momentul de faţă. Acum Institutul Central reprezintă o imensă uzină de cadre sportive. o imensă uzină de antrenori şi instructori calificaţi. Intre zidurile Institutului, în două facultăţi învaţă mai bine de 900 studenţi. Institutul are 15 sucursale în republici şi regiuni, în care învaţă alţi 1300 studenţi. Pe lângă Institut a fost creiată o şcoală de antrenori de doi ani, au fost creiate catedre pentru doctorat unde zeci de aspiranţi îşi susţin tezele.

Acum 15 ani, Guvernul Sovietic a remarcat că Institutul Central pentru Cultură Fizică a obţinut mari succese în muncă, a dat dovadă de un excelent spirit organizatoric, disciplină, pregătire ştiinţifică şi serioasă, decorându-l cu Ordinul Lenin. Iar, în August 1935 Institutul a sărbătorit cea mai mare sărbătoare a sa: i s'a acordat cinstea de a purta numele marelui Stalin.

Viaţa Institutului era legată de numele cele mai dragi ale poporului sovietic. Şi atunci cântecul studenţesc a răsunt tumultos.

Inflăcăraţi de cântec păşim înainte,
In rânduri strânse, cu braţe de oţel,
Cu Ordinul lui Lenin, cu numele lui Stalin
In luptă pentru Patrie, gata suntem.

★

Purtăm numele lui Stalin!... Nu este numai o mare cinste şi o mare răsplată, dar lucrul acesta cere mari şi serioase obligaţii.

A purta numele lui Stalin, înseamnă a cere şi mai mult dela tine. Inseamnă a fi şi mai preocupat de viitoarea pregătire, înseamnă a nu precupeţi nici un efort pentru a fi cât mai folositor Patriei şi colectivului.

An cu an, nivelul profesional al studenţilor s'a ridicat simţitor. Ultimele statistici arată că nivelul general al notelor întrece media 8. Fiecare ştie că nu are dreptul să înveţe mediocru, fiind student al Institutului I. V. Stalin.

Foarte caracteristic este faptul că studenţii, viitori sportivi de frunte sunt preocupaţi extrem de mult de probleme sociale şi politice. Ei îşi însuşesc temeinic Istoria Partidului bolşevic, învaţă Economia Politică şi Materialismul dialectic, sunt preocupaţi de scrierile lui Marx-Lenin şi Stalin.

Succesele profesionale ale studenţilor se împletesc cu succesele sportive. In Institutul de Cultură Fizică şi Sport ar fi imposibil să fie altfel. Multe sporturi constitue aici discipline de bază, iar despre nivelul tehnic al Institutului vorbesc suficient aceste cifre: printre studenţii şi profesorii Institutului există 20 maeştri emeriţi ai sportului şi 50 maeştri ai sportului. 80 la sută din studenţii Institutului sunt sportivi calificaţi şi absolut toţi purtători ai Insignei GTO. Cursurile Institutului sunt urmate de numeroşi sportivi străluciţi ai Uniunii Sovietice, atleţii: Kazanţev, Komarov, Bolkov, gimnaştii Timoşek şi Galina Urbanovici, boxeurii Bulakov, Scerbakov şi Stepanov, înnotătorii Uşakov, Hriukov şi G. Krutova, etc..

Câţi sportivi excepţionali nu au ieşit dintre zidurile acestui Institut. Atleţii: Ozolin, Pugacevski, Sehtel, Sevriukova, Maiucia, boxeurii Korolev, Vartanov şi Ogurenkov, luptătorii: Poberitze şi Senatorov, halterofilii: Mehanik şi Krilov, înnotătorul Meşkov toţi au fost studenţii Institutului.

Institutul Central pentru Cultură Fizică nu se mândreşte numai cu realizările individuale ale studenţilor săi. La Parada Sporturilor din anul 1946, coloana celor aproape 2000 de studenţi ai Institutului a impresionat prin disciplina şi minuanata execuţie a exerciţiilor, stârnind furtună de aplauze. DUPA EXERCIŢIILE DE GIMNASTICA CELE MAI COMPLICATE, DUPA SARITURILE ACROBATICE CELE MAI SPECTACULOASE, COLOANA DE STUDENŢI AI INSTITUTULUI S'A RISIPIT PE CAMP ŞI DIN TRUPURILE LOR CA DINTR'UN MINUNAT MOZAIC AU FACUT PORTRETUL CONDUCATORULUI LOR IUBIT, IOSIF VISSARIONOVICI STALIN.

★

In lunga şi glorioasa istorie a Institutului există pagini în care dragostea faţă de Stalin, devotamentul fără margini faţă de minunata sa cauză, sunt întipărite cu o forţă deosebită. Sunt paginile marelui Război de Apărare al Patriei.

Incă din primele zile ale mârşavei agresiuni fasciste, mai bine de două treimi din studenţi şi profesori, au plecat voluntari pe front, au luptat în rândurile soldaţilor şi ale partizanilor. Comandantul armatelor de partizani care acţionau adânc în spatele frontului a scris organizaţiei de Partid şi Direcţiei Institutului:

„NE MANDRIM CU ELEVII ŞI PROFESORII INSTITUTULUI VOSTRU. IN EI SUNT CRISTALIZATE CALITAŢILE MINUNATE ALE OMULUI SOVIE.

(Continuare în pag. 4-a)

Un grup de studenţi ai Institutului de Cultură Fizică I. V. Stalin din Moscova. Ei sunt reprezentanţii tineretului popoarelor sovietice, cărora Tovarăşul Stalin le-a asigurat o viaţă fericită

CUM INTÂMPINĂ SPORTIVII ŢĂRILOR DE DEMOCRAŢIE POPULARĂ ANIVERSAREA TOVARĂŞULUI STALIN

Sportivii din ţările de democraţie populară îşi exprimă prin angajamentele pe care şi le-au luat şi prin manifestaţiile la care au participat cu entuziasm nestăvilit, nemărginita dragoste şi recunoştinţă pentru marele conducător al clasei muncitoare din lumea întreagă, tovarăşul Stalin.

R. CEHOSLOVACĂ

Organizaţia de cultură fizică şi sport SOCOL a organizat o „seară a educaţiei fizice" în cinstea celei de a 70-a aniversări a tovarăşului Stalin. Serbarea a avut loc în sala Smetana din Praga. Cuvântul de deschidere l-a rostit tov. Iulius Dolansky din C.C.C.O.S., arătând importanţa acestei sărbători pentru clasa muncitoare din lumea întreagă şi subliniind semnificaţia simbolică a zilei de naştere a generalissimului Stalin.

R. P. UNGARĂ

In toată ţara, sportivii şi-au luat angajamente în cinstea aniversării tovarăşului Stalin. Scrimeurul Jakab Sandor de la V. ETO, muncitor stahanovist la fabrica de vagoane din Gyor, şi-a luat angajamentul să realizeze 2800 de procente, deci 800 mai mult decât în ultimul timp. Deasemenea, ciclistul Zsumbera Jeno, tot din Gyor, s'a angajat să ridice procentajul dela 700 la 1000.

Jucătorul de handbal Viola Istvan, stahanovist, şi-a luat angajamentul să-şi ajute tovarăşii împărtăşindu-le din experienţa sa de muncă. Printr'o inovaţie, Viola a reuşit să depăşească norma cu 1340 la sută.

R. P. CHINEZĂ

Asociaţia pentru strângerea legăturilor dintre Republica Populară Chineză şi Uniunea Sovietică, împreună cu organizaţiile populare, se pregătesc intens pentru sărbătorirea celei de-a 70 aniversări o tovarăşului Stalin. Asociaţia s'a reunit într'o şedinţă festivă în care s'a pregătit sărbătorirea zilei de 21 Decembrie. La 21 Decembrie vor avea loc mari meetinguri şi manifestaţii sportive.

R. P. ALBANIA

Tineretul albanez, alături de toţi oamenii muncii, s'a pregătit pentru a întâmpina memorabila dată de 21 Decembrie. In cinstea acestei zile, Uniunea Tineretului şi-a luat angajamentul să îmbunătăţească activitatea în mijlocul tineretului, să organizeze numeroase şi largi concursuri de studii.

In toată ţara au avut loc numeroase meetinguri şi adunări în care s'au făcut prezentări a diverselor capitole din viaţa şi activitatea tovarăşului Stalin, cum şi mari serbări sportive.

R. POLONĂ

Pregătirile pentru sărbătorirea celei de-a 70-a aniversări a tovarăşului Stalin au continuat cu intensitate în întreaga ţară.

La 14 Decembrie a pornit cea de-a doua etapă a ştafetei organizate de Uniunea Tineretului Polonez în cinstea Marelui Stalin.

Studenţii Institutului de Cultură Fizică din Varşovia au plecat prin satele regiunii organizând şedinţe şi meetinguri cu ţăranii muncitori ai regiunii.

R. P. BULGARIA

Cu un sentiment de adâncă dragoste şi devotament faţă de Marea Uniune Sovietică şi de genialul său conducător, întâmpină sportivii bulgari cea de-a 70-a aniversare a tovarăşului Stalin.

In toată ţara au loc mari manifestaţii sportive de masă. Pe stadionul TDNV — reconstruit după războiu — a avut loc marele turneu de volei organizat de clubul „Spartak".

In cinstea zilei tovarăşului Stalin a fost iniţiată o mare întrecere pentru depăşirea planului de pregătire a purtătorilor insignei G.T.O.

Brigada de construcţie „Levski" a depăşit cu 80 la sută planul G.T.O.

Brigăzile feminine de muncă, Tatiana Sevriucova şi Klavdia Maiucia, formate din sportive, au depăşit cu 102 la sută norma.

Sportivii bulgari întâmpină măreaţa sărbătoare prin noi succese în muncă şi sport.